

HA MÉG EGYSZER

Ha még egyszer elülről kezdeném,
 nem állnék meg a keresztút felén.
 Teltszájjal formátlan, vígan szabadon
 az öröm dalát harsognám tört gitáromon.
 Mert tudom én, hogy korom mást akar:
 Ne sűgjon, sirjon múlttól, jövőről a dal
 Öröm kell! — ha hiszed vagy csak álmodod, —
 hirdesd, hogy te a jövődöt hozod:
 A kort, amelyben álmod betelt való,
 nem remény és nem is altató:
 emberalkotta szivárvány hidon
 fűtyüld a nyáznak millió sipun:
 Te tudod csak az új kor igaz énekét
 minden más ritmus elavult szemét!
 Öreg gitárom, vigyázz — ne szépítsd magad, —
 rögtönözve, vígan, úgy ahogy szabad.
 Hej, ha még egyszer újra kezdeném
 Talán ezt is tudnám — ahogy
 Sírní tudtam én.

EÖRSI ISTVÁN

A SZARVAS

Megnyúlt testtel, magabiztosan futott a mozdulatlan
 lámpafényben a Duna felé. Tudta, hogy nem üldözi senki.
 Irigylem az ujjakat, amelyek a hóba remekelték gyors
 körvonalait. Meg tudták ajándékozni, játszva és igénytele-
 nélkül, a legfinnyásabb két megrendelőt: a véletlen és a sem-
 mit. A pillanatnak készült, ez a szarvas, kötetlenül száguld
 a szükség póznáin és a szükségszerűségek kerítésein kívül,
 és még az okok és okozatok láncá is eszmévé finomul a bo-
 káján, meg sem csörren a nagy rohanásban. Nemsokára
 jönnek és összesöprik, vagy még előbb szétapossák, gye-
 rekek szánkáznak végig ideges oldalán, elfrítja a szél, vagy
 gyöngéden és könyörtelenül belepi az új hó. Mindezzel
 nem törődik, teljesen betölti az a meghökentő tény, hogy
 a világon van.

Felélőtlen volna? Önző és magánakvaló? De hiszen any-
 nyi örök anyagban eljártszott, örök időkre szóló szerep után
 megilleti végre ez a fényűzés: kiszökhet a téli éjszakába,
 maga mögött hagyva a közönséges közönséget, a kiállítási
 termék vitrinszerű rendjét, a személdők beidegzett álmél-
 kodásait, a szabályos időközökben letörölt, reprezentatív
 könyvespolcokat, a véget nem érő előadások, jegyzetek, tan-
 könyvek, művészettörténeti lexikonok otthonos unalmát, de
 még az igazi műélvezők számítóan őszinte gyönyöreit is,
 hiszen a szigorú követelményeknek feltehetően amúgy sem
 felelne meg, és nem is ér rá arra, hogy megfeleljen, mert
 most fontosabb a dolga.

Meg kellene tanulnom tőle az életnek ezt a gyönyörű
 elfogadását, a magátólértetődő mozdulatot, amellyel várat-
 lanul megvalósíthatjuk önmagunkat. Hasznos és szükséges
 célok röplabdáznak velem, és nem volt egy pillanatra
 sem szünet, amíg elem nem röpi a szarvas. Üdítő gon-
 dolat, hogy semmi egyebet nem akarok tőle, csak amit ön-
 ként és véletlenül már eddig is adott. Arra kényszerített,
 hogy megtorpanjak, egy fél lépést hátralepjek, majd hozzá-
 távolodva a szabadság szemével lássam meg magam.